

ADVENT 2018 WAAR JE HET NIET VERWACHT...

In vergeving

DATUM	19 december 2018 Viering van verzoening
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Jeremia 33, 14 - 16
EVANGELIE	Lucas, 25 – 28, 34 - 36

OVERWEGING

Met de lezing van Jesaja hebben we vanavond iets bijzonders in handen.
Een nieuwsbrief met daarin een hoopvolle boodschap.

Jesaja spreekt tegen het volk van God dat in ballingschap is in Babel.
In naam van God kondigt hij het einde van hun ellende aan.
Ze zullen terugkeren naar hun eigen land.
Maar niet zomaar.
'Laat het verleden rusten', adviseert Jesaja.
Het verleden laten rusten, als je in een moeilijke situatie zit,
als er vanalles gebeurd is, dat valt niet mee.
Hoe doe je dat? Kan dat dan?
Kun je dingen die gebeurt zijn met andere ogen gaan bekijken?
Hoe werkt dat in 's hemelsnaam?

Ik had daarover een aantal gedachten....

Ik weet niet of je puur op eigen wilskracht kunt besluiten
om dingen achter je te laten,
om iemand te vergeven of jezelf te vergeven.
Of het voldoende is om jezelf voor te nemen
het voortaan beter te doen,
de ander niets aan te rekenen, niets na te dragen.
Is vergeving niet net zoiets als liefde?
Je kunt immers ook op commando niet iemand liefhebben.
Liefde is iets dat je overkomt.
Is vergeving niet net zo'n proces? Iets dat je overkomt?

Daarbij is het ook goed om schuld en schaamte te onderscheiden van berouw.

We gebruiken dat woord niet meer zo veel maar berouw is een gevoel van het hart.

Je voelt berouw als je ziet dat je een ander pijn gedaan hebt, en dat wil je niet.

Dat kun je vaak pas zien als je zelf niet meer in de emotie zit, maar in je hart.

Wat vervolgens helpend kan zijn om jezelf met iets of iemand te verzoenen is er bij stil staan, er over nadenken.

Als je probeert te begrijpen waar het mis ging schep je ruimte in je hoofd.

De situatie proberen te doorgronden, je in te leven in de ander kan echt helpen.

Maar soms zijn situaties te erg, is er een grens aan het begrip en precies op dat punt speelt vergeving een grote rol. Het is misschien niet zo zeer een kwestie van kunnen of willen vergeven het is eerder iets dat boven je uit stijgt en waarvan je op een dag merkt dat het jezelf of de ander geschonken hebt. Natuurlijk speelt de tijd daarin een rol maar ook iets groters denk ik, iets dat ons te boven gaat. Iets dat ons in de lezing van vandaag door Jesaja ook wordt aangezegd.

We lezen:

“Israël, ik zal je niet vergeten.

Ik heb je misdaden als een wolk doen verdampen,

je zonden als de ochtendnevel.

Keer terug naar mij...”

Die zinnen doen goed.

En dat zal zeker gegolden hebben in de situatie waarin de Israëlieten zich bevonden tijdens de Babylonische gevangenschap.

Velen van hen vonden zichzelf en hun leven niet bijzonder waardevol en zij hadden verleerd om nog hoop te hebben.

Voor de vernederde en moedeloze Israëlieten betekende de boodschap die Jesaja overbracht dat zij weer nieuwe hoop en kracht kregen, kracht om uit hun troosteloze situatie op te staan, om eruit te trekken.

Die woorden van Jesaja kwamen binnen. Toen.

En ik hoop ook nu vandaag in deze viering.

We zijn bij elkaar om stil te staan bij wat anders gekund had in ons leven.
Dat wat te veel was, te weinig,
te hard, te ongeduldig, te boos...
Om alles waarvan we spijt hebben voor God te brengen.
En oprecht te horen: "Keer terug naar mij..."

Juist op zo'n moment waarop we gericht zijn op dat wat verkeerd ging,
kunnen we veelal niet geloven dat God met ons iets nieuws wil beginnen.
Vaak blijven we hangen in de verwijten en de pijn
en kunnen er geen afstand van nemen.
Maar als je wilt vergeven
is het nodig om jezelf en de ander te bezien met Gods liefdevolle blik.

Wij mensen mogen geloven dat we waardevol zijn
voor anderen, voor onszelf, voor God...
Ook als we ons schuldig voelen omdat we ruzie hebben gehad,
omdat iets belangrijks mislukt is
of omdat we de hoop op een goede wereld verloren hebben.

Juist dan wordt ons gevraagd ons werkelijk open stellen
voor wat Jesaja zegt:
dat we tot in het diepst van ons wezen door God aanvaard worden.
Hij blijft ons nabij, doet ons recht.
We mogen er van doordrongen zijn dat we hoe dan ook,
en in welke woestijn of wildernis we ook zwerven,
vertrouwen in het leven mogen hebben.

Als we vanuit dat perspectief durven leven
zal de lange weg die Jesaja's boodschap al achter de rug heeft,
bij ons niet tot een einde komen.
Dan kunnen wij zijn woorden beantwoorden!
Niet door onszelf onderuit te schoffelen
of neer te zitten bij zaken die in het verleden gebeurd zijn.
Maar door onze ziel in alle eerlijkheid op te richten,
ons hoofd omhoog te heffen
en met elkaar op weg te gaan zonder vrees.
Op weg naar het nieuwe dat God ongemerkt in ons begonnen is.

En morgen? Of volgende week?
Als het vertrouwen weer afgeknaagd en uitgebeten
onderweg verloren is?
Dan pakken we de tekst van Jesaja er weer bij.
Die opbeurende woorden uit de Babylonische gevangenschap.
Want dat is precies waarom ze de bijbel terecht zijn gekomen.
Om ze te herlezen en met elkaar delen.
En ons door die woorden bemoedigd te weten
om ons te durven openen voor vergeving.
Dan kan God ongemerkt steeds weer
in en met ons nieuwe wegen zoeken,
opnieuw beginnen.
En merken wij dat we het leven weer lichter tegemoet kunnen treden.